

Σωματείο Πτυχιούχων Ανωτάτων Σχολών Εικαστικών Τεχνών Ηπείρου

Γαριβάλδι 26β- 45221- Ιωάννινα
Διεύθυνση Επικοινωνίας
Γρ. Σακκά 3, ΤΚ 45332 – Ιωάννινα
Πληροφορίες
Παπαγεωργίου Ευδοκία (6936984590)
Email: sylogos.eikastikon.epiru@gmail.com
Web: <https://epirusplasticartists.wordpress.com/>

Ιωάννινα 28/6/2016

Αρ. Πρωτ.: 38

ΠΡΟΣ:

- > Ένωση Εκπαιδευτικών Εικαστικών Μαθημάτων

ΚΟΙΝ:

- > Υπουργό Παιδείας, Ε.& Θ. , κ. Φίλη Νίκο
- > Γραφεία Αναπληρωτών Υπουργών Παιδείας
- > Υφυπουργό Παιδείας
- > Γενικό Γραμματέα Υπουργείου Παιδείας,
- > Γενική Διεύθυνση Σπουδών, Π/θμιας & Δ/θμιας Εκπ/σης
- > Πρόεδρο Ινστιτούτου Εκπαιδευτικής Πολιτικής,
- > Περιφερειακές Δ/νσεις ΠΕ & ΔΕ της χώρας
- > Σχολικούς Συμβούλους ΠΕ και ΔΕ της χώρας (μέσω των Περ/κών Δ/νσεων Εκπ/σης)
- > Διευθύνσεις Π/θμιας και Δ/θμιας Εκπ/σης της χώρας
- > Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών, Τμήμα Εικαστικών Τεχνών
- > Τμήμα Εικαστικών και Εφαρμοσμένων Τεχνών, ΑΠΘ
- > Τμήμα Εικαστικών και Εφαρμοσμένων Τεχνών του Παν/μίου.Δ.Μακεδονίας
- > Τμήμα Εικαστικών Τεχνών και Επιστημών της Τέχνης Σχολής Καλών Τεχνών Παν/μιου Ιωαννίνων
- > Επιμελητήριο Εικαστικών Τεχνών Ελλάδας

Υπόμνημα διαμαρτυρίας για την υποβάθμιση της Εικαστικής αγωγής και το μάθημα των Εικαστικών στην Π/θμια, Δ/θμια, στην τυπική, άτυπη και άλλη εκπαίδευση.

Με ιδιαίτερη ανησυχία παρατηρούμε τις αποφάσεις του Υπουργείου Παιδείας που οδηγούν στην υποβάθμιση της Εικαστικής αγωγής στην Π/θμια και Δ/θμια εκπ/ση με αλλαγές σε αναλυτικά και ωρολόγια προγράμματα, αναθέσεις διδακτικών αντικειμένων κ.ά. Ως συνέπεια αυτών των αλλαγών παρουσιάζεται πλέον η δυνατότητα ανάθεσης της διδασκαλίας των μαθημάτων Εικαστικής Αγωγής και σε εκπαιδευτικούς γενικής παιδείας (πε70) ή και άλλων ειδικοτήτων (πε18) που δεν έχουν λάβει ούτε την κατάλληλη εκπαίδευση και ούτε έχουν πιστοποιηθεί στην εικαστική αγωγή κατά την πρόσληψή τους. Επιπλέον, όσες σχετικές με την Τέχνη αναφορές και προτάσεις του υπουργείου είδαν το φως της δημοσιότητας δείχνουν ότι τείνει να επιβάλλει μια απαρχαιωμένη εκπαιδευτική φιλοσοφία που παρουσιάζει τη διδασκαλία της εικαστικής τέχνης ως περιττή πολυτέλεια. Σχεδόν με τρόπο διακρίνουμε να προτείνεται η απομάκρυνση των Εικαστικών καλλιτεχνών - εκπαιδευτικών από το Δημοτικό σχολείο και να προσεγγίζονται πρακτικές της Βρετανίας του 1988 με την τότε εκεί Εκπαιδευτική Μεταρρύθμιση να επικεντρώνεται μόνο στην ανάγνωση, στη γραφή και στην αριθμητική, αποκλείοντας την όποια αναφορά στις τέχνες.

Η συνολική εικόνα που παρουσιάζεται δείχνει αντίθετη προς τις σύγχρονες, Ευρωπαϊκές και παγκόσμιες, εκπαιδευτικές τάσεις που θεωρούν σημαντική κάθε πτυχή της εικαστικής παιδείας που συντελεί στην ανάπτυξη ολόπλευρα καλλιεργημένης και ολοκληρωμένης προσωπικότητας και ανθρώπων που είναι κοινωνικοί και μέτοχοι όλων των πτυχών του πολιτισμού, (Βάος, 2008).

Οι πρόσφατες ενέργειες του υπουργείου παιδείας δείχνουν ότι αγνοούν σύγχρονες εκπαιδευτικές έρευνες και μελέτες που καθόρισαν ενέργειες Διεθνών οργανισμών όπως:

1. **Η Πρώτη Παγκόσμια Διάσκεψη της UNESCO για την Καλλιτεχνική Εκπαίδευση (2006)** στη Λισσαβόνα (First World Conference on Arts Education - Building Creative Capacities for the 21st Century)
<http://www.unesco.org/new/en/culture/themes/creativity/arts-education/world-conferences/2006-lisbon/>
2. **Η μελέτη του Ευρωπαϊκού Δικτύου Ευρυδίκη (2009)** «Οι Τέχνες και η Πολιτισμική Εκπαίδευση στα Σχολεία της Ευρώπης» (Arts and Cultural Education at School in Europe)
3. **Η Δεύτερη Παγκόσμια Διάσκεψη της UNESCO για την Καλλιτεχνική Εκπαίδευση (Σεούλ 2010)** (Second World Conference on Arts Education: Goals for the Development of Arts Education)¹
4. **Η Έκθεση της Προεδρικής Επιτροπής για τις Τέχνες και τις Ανθρωπιστικές Επιστήμες**

(PCAH) των Ηνωμένων Πολιτειών (2011).

Υπενθυμίζουμε ότι στις διασκέψεις & μελέτες αυτές τονίστηκαν τα ακόλουθα συμπεράσματα:

- Η ανάθεση διδασκαλίας της εικαστικής αγωγής σε μη εξειδικευμένους εκπαιδευτικούς έχει οδηγήσει σε κακής ποιότητας καλλιτεχνική εκπαίδευση στα περισσότερα σχολεία του κόσμου.
- Η εικαστική παιδεία είναι μονόδρομος προς την σύγχρονη εποχή της παγκοσμιοποίησης, της προσφυγιάς και της πολυπολιτισμικότητας.
- Παραδοχή της ανάγκης εξειδικευμένων εκπαιδευτικών στην εικαστική αγωγή, λόγω της καθοριστικής σημασίας που έχει στην πρόοδο και επίδοση των μαθητών σε όλα τα διδακτικά αντικείμενα του Π.Σ.
- Αναγνωρίζεται η αξία της εικαστικής παιδείας ως θεμέλιο της ισορροπημένης γνωστικής, συναισθηματικής, αισθητικής και κοινωνικής ανάπτυξης των μαθητών και της δια βίου μάθησης.
- Καθίσταται επιτακτική αναγκαιότητα η ανάθεση των μαθημάτων εικαστικής αγωγής μόνο σε εκπαιδευτικούς με εξειδικευμένες σπουδές (καλλιτέχνες, απόφοιτους Σχολών Καλών Τεχνών) και αναγνωρισμένα και πιστοποιημένα τυπικά προσόντα, ώστε να διασφαλίζεται υψηλή ποιότητα στις εκπαιδευτικές δραστηριότητες και τα προγράμματα Τεχνών.

Οι παραπάνω διασκέψεις, αλλά και πλείστες άλλες μελέτες, επιβεβαιώνουν και τεκμηριώνουν ότι οι εικαστικές τέχνες δεν είναι μια απλή ενασχόληση αναψυχής στον ελεύθερο χρόνο ούτε κάποια χειρωνακτική μάθηση αλλά οι μόνες που βοηθούν το άτομο να συγκροτήσει τη προσωπικότητά του, να αποκτήσει συνείδηση της ατομικής και κοινωνικής του ταυτότητας και επίγνωση της πολιτιστικής κληρονομιάς (Charman, 1993, Αρντουέν, 2000, Βάος, 2008). Όμως, οι πρόσφατες υπουργικές αποφάσεις και όσες προτάσεις του είδαν το φως της δημοσιότητας, δείχνουν ότι σχεδιάζεται ένα εκπαιδευτικό πλαίσιο που εκλαμβάνει τις τέχνες ως ενασχόληση αναψυχής στον ελεύθερο χρόνο αν και είναι γνωστό ότι κάτι τέτοιο δεν έχει σχέση με την καλλιτεχνική αγωγή (Ρόμπινσον, 1999). Έτσι, στερώντας τα μαθήματα τέχνης από τις πλέον γόνιμες πτυχές τους, προωθείται η τάση για περιθωριοποίηση και για υποτίμηση ενός μεγάλου μέρους της γνώσης που συνδέεται με τις προκλήσεις της κοινωνικής ζωής (Βάος, 2008).

Παρουσίασε ο υπουργός παιδείας στη βουλή ([24/6/2016](#)) την άποψη ότι ο δάσκαλος (πε70) μπορεί να διδάξει τα εικαστικά στο Δημοτικό σχολείο και τους αναθέτει εμμέσως πλην σαφώς τη διδακτική των εικαστικών. Φαίνεται ότι αγνοεί τις σημαντικές έρευνες ελλήνων επιστημόνων (Βάος, 2008, Αγγελούπουλου, 2010 κ.ά) που τεκμηριώνουν ότι οι δάσκαλοι στη πρωτοβάθμια εκπαίδευση, όντας απλώς φιλότεχνοι δάσκαλοι και όχι κατάλληλα εκπαιδευμένοι εικαστικοί παιδαγωγοί, δεν κατορθώνουν να ανταποκριθούν σωστά και υπεύθυνα στις απαιτήσεις των εικαστικών μαθημάτων. Πως γίνεται άλλωστε να ανταποκριθούν σωστά οι πε70, εφόσον είναι γνωστό ότι σε πολλά ΠΤΔΕ τα εικαστικά είναι μάθημα επιλογής και σε μόνο 2 εξάμηνα και είναι τουλάχιστον επιπόλαιο να το συγκρίνεις με 5 έτη φοίτησης σε Σχολή Καλών Τεχνών. Γι αυτό άλλωστε και οι δάσκαλοι κατά την πρόσληψή τους δεν εξετάζονται ούτε πιστοποιούνται από τον ΑΣΕΠ σε θέματα τέχνης και ειδικής διδακτικής της εικαστικών παρά μόνο εξετάζονται στα γνωστικά αντικείμενα και διδακτική της Γλώσσας-Λογοτεχνίας, Μαθηματικών, Φυσικών επιστημών.

Επίσης καταστροφική για την εικαστική παιδεία δείχνει να είναι η απόφαση ανάθεσης του μαθήματος των Εικαστικών της Δ/θμιας εκπαίδευσης (και κατ'επέκταση της Αθμιας) σε τεχνικές ειδικότητες ΑΤΕΙ, όπως γραφικών τεχνών, συντηρητών έργων τέχνης κ.ά. (κλάδου πε18 01,26,27,28, 29). Είναι γνωστό ότι οι πε18, είτε δεν έχουν εκπαιδευτεί καθόλου σε θέματα ελεύθερης εικαστικής δημιουργικής έκφρασης (πχ οι τυπογράφοι, οι συντηρητές) είτε έχουν εκπαιδευτεί μόνο σε μια από τις εκφάνσεις **εφαρμοσμένων τεχνών** (πχ φωτογραφία, γραφιστική) που είναι αντικείμενα της επαγγελματικής - τεχνικής εκπαίδευσης και όχι της βασικής. Πολλές από τις συγκεκριμένες ειδικότητες, όπως άλλωστε αναφέρει το πρόγραμμα σπουδών της σχολής τους (<http://www.teiath.gr/sgtks/?lang=el>) εκπαιδεύονται σε τεχνικά θέματα Φυσικής, Χημείας, βιολογίας, τυπογραφίας κ.ά. και μπορούν να λειτουργούν **μόνο επικουρικά σε τεχνικό επίπεδο** στο δημιουργικό έργο των εικαστικών καλλιτεχνών (να το συντηρήσουν ή να το εκτυπώσουν κλπ). Η γνώση τους αυτή είναι παντελώς άσχετη με την διδακτική της ελεύθερης, εικαστικής δημιουργίας έκφρασης ιδεών και την καλλιέργεια της ολόπλευρης (γνωστικής, συναισθηματικής, αισθητικής και κοινωνικής) και ισορροπημένης ανάπτυξης των μικρών μαθητών. Πλέον των άλλων επισημαίνουμε ότι οι συγκεκριμένες ειδικότητες πε18 δεν έχουν εξετασθεί ούτε πιστοποιηθεί για τις γνώσεις και τις ικανότητες σε θέματα ειδικής διδακτικής εικαστικών Δημοτικού και Γυμνασίου γιατί δεν εκπαιδεύτηκαν σ' αυτά και συνεπώς δεν τα γνωρίζουν. Οι πε18 έχουν ελεγχθεί και πιστοποιηθεί από το ΑΣΕΠ κατά τον διορισμό τους **μόνο για γνώσεις** και θέματα διδακτικής γνωστικών αντικειμένων της **Τεχνικής Επαγγελματικής Εκπαίδευσης, σύμφωνα με την ειδικότητα** τους δηλ οι συντηρητές πιστοποιήθηκαν στη διδακτική προστασίας, αναστήλωσης μνημείων, οι γραφικών τεχνών σε τεχνικές εκτυπώσεων, οι διακοσμητές σε ζητήματα σχεδιασμού εσωτερικών χώρων κλπ.

Έτσι με την ανάθεση του μαθήματος των εικαστικών του Δημοτικού & Γυμνασίου σε

δασκάλους (πε70) και τυπογράφους (κ.ά. πε18) καλούνται εκπαιδευτικοί που δε διαθέτουν σπουδές στο χώρο των Τεχνών να διδάξουν γνωστικό αντικείμενο πάνω στο οποίο και δεν έχουν καταρτιστεί και συχνά το θεωρούν δευτερεύουσας σημασίας ή πάρεργο. Η ανάθεση αυτή γίνεται αδιαφορώντας για έρευνες που δείχνουν ότι κάθε εκπαιδευτικός, που δεν είναι εικαστικός καλλιτέχνης, όταν συναντήσει τα διάφορα ερωτήματα που συνδέονται με την εικαστική αναζήτηση, επειδή δεν γνωρίζει, προσπαθεί παράλληλα με τη διδασκαλία να συγκροτηθεί ο ίδιος (Βάος2008).

Επαιρείται το υπουργείο παιδείας για «αναβάθμιση» του σχολείου με απογυμνασιοποίηση του Δημοτικού και το διαχωρισμό του Γυμνασίου από το Λύκειο, αλλά με την απόφαση ανάθεσης των εικαστικών στους πε18, μεταφέρει την νοοτροπία της τεχνικής επαγγελματικής εκπαίδευσης από το επαγγελματικό τεχνικό Λύκειο, ΙΕΚ, ΕΠΑΣ κά στο Γυμνάσιο και στο Δημοτικό σχολείο. Δείχνει ως να αποδέχεται τελικά τις αντιεπιστημονικές, συντεχνιακές πιέσεις των πε18 και να υιοθετεί τις καταστροφικές για την παιδεία απόψεις προηγούμενων υπουργών και προτάσεις βουλευτών άλλων κομμάτων.(βλ έγγραφο βουλής <http://www.hellenicparliament.gr/UserFiles/c0d5184d-7550-4265-8e0b-078e1bc7375a/7998666.pdf>). Η άποψη αυτή ενισχύεται από το γεγονός ότι ούτε οι ίδιοι οι πε18 ζήτησαν ούτε τους ανατέθηκαν μαθήματα του Γενικού Λυκείου όπως πχ του Γραμμικού σχεδίου που οι Γραφίστες και οι Διακοσμητές και γνωρίζουν πολύ καλά και το διδάσκουν ήδη στην Τεχνική εκπαίδευση. Είναι λοιπόν πασιφανές ότι οι αναθέσεις στον κλάδο των πε18 δεν αποσκοπούν στο γενικό καλό ούτε της εκπαίδευσης ούτε της αναβάθμισής του δημόσιου σχολείου και προκαλούν περαιτέρω συρρίκνωση της εικαστικής αγωγής με καταστροφικά αποτελέσματα για την παιδεία.

Όμως οι καλές τέχνες, δεν παύουν να αντιπροσωπεύουν σημαντικές αρχές και πρέπει να προάγονται από καλλιτέχνες διδάσκοντες και με ιδιαίτερες μεθόδους διδασκαλίας ειδικά η ρευστότητα της εποχής μας ελλοχεύει τον ήδη ορατό κίνδυνο να μετατραπεί η αισθητική εμπειρία και η δημιουργία σε απλή πολιτισμική κατανάλωση. Η εκπαίδευση στη τέχνη μπορεί και πρέπει να γίνει μόνο μέσω της τέχνης από τους ίδιους τους Εικαστικούς καλλιτέχνες δημιουργούς όπως άλλωστε προτείνουν διεθνείς και έγκυροι οργανισμοί. Διαφορετικά κινδυνεύουμε να στεριώσουμε την ικανότητα κάθε αναπτυσσόμενου ατόμου να δημιουργεί εικαστικές μορφές με νοήματα και σημασίες αλλά και να αντιλαμβάνεται το εικαστικό έργο τέχνης αναγνωρίζοντας μορφικά στοιχεία, αισθητικές ποιότητες και τέλος να στοχάζεται, να κρίνει και να συγκροτεί σταδιακά μια προσωπική στάση απέναντι σε όλα αυτά. Μόνο μέσω της σωστά οργανωμένης εικαστικής αγωγής το παιδί θα έχει την ευκαιρία να συνειδητοποιήσει την εξέλιξη και τη συνέχεια της εικαστικής κληρονομιάς. (Charman, 1993) και του εικαστικού πλούτου που προάγει παγκόσμια τη χώρα μας. Η διερεύνηση και κατανόηση της καλλιτεχνικής κληρονομιάς του παρόντος και του παρελθόντος μπορεί να γίνει μόνο με την εμπλοκή των μαθητών στη καλλιτεχνική διεργασία (Βάος, 2008) με οδηγό στο ταξίδι της δημιουργίας όχι τον οιονδήποτε εκπαιδευτικό αλλά τον Εικαστικό εκπαιδευτικό που, ως δημιουργός, ζώντας και δρώντας στα ίδια χρονικά και πολιτισμικά όρια, οργανώνει τα στοιχεία του έργου του σύμφωνα με τις διαθέσεις και τα χαρακτηριστικά του αλλά και σύμφωνα με τις καλλιτεχνικές πρακτικές της εποχής του (Μουρίκη, 2003).

Βασισμένη σε επιστημονικά δεδομένα η πολιτεία είχε αναθέσει αποκλειστικά στους καλλιτέχνες, απόφοιτους Σχολών Καλών Τεχνών την εικαστική αγωγή στο Γυμνάσιο και στα ολοήμερα Δημοτικά σχολεία. Γιατί οι εικαστικοί καλλιτέχνες μετά από 5ετή φοίτηση στις ΑΣΚΤ., ως εκπαιδευτικοί χαρακτηρίζονται από την μοναδική ικανότητα να αναγνωρίζουν και να σέβονται τις ιδιαίτερες ανάγκες έκφρασης του αναπτυσσόμενου ατόμου και δεν στρέφονται σε προβλέψιμα αποτελέσματα που απογοητεύουν το παιδί (Schirrmacher, 1998). Είναι ευρέως γνωστό ότι στην εικαστική αγωγή δεν υπάρχει ένας σωστός και καθορισμένος τρόπος έκφρασης και αυτό που καθορίζει το αν και πόσο ενδιαφέρον (όχι σωστό ή λάθος) είναι το αποτέλεσμα, είναι η εμπνευσμένη αναζήτηση και η απορρόφηση (Σταματοπούλου, 1998). Στην εικαστική αγωγή δεν κρίνουμε εκ του αποτελέσματος, όπως στα άλλα μαθήματα, γιατί πάντα προέχει η διαδικασία, η συλλογή εμπειριών. Δεν αποτελεί συσσώρευση θεωρητικών και πρακτικών πληροφοριακών γνώσεων, ούτε προσχώρηση σε μια προκαθορισμένη αντίληψη, αλλά συμμετοχή σε ένα διαρκή και ανοιχτό διάλογο, που συνδέεται με τη ζωή, βασίζεται στη κατακτημένη γνώση και προάγει τη κριτική σκέψη (Βάος, 2008).

Δεν είναι τυχαίο ότι η γειτονική Ιταλία, με πλήθος Καλλιτεχνικών σχολείων, θέλοντας να βρεθεί στο δρόμο της ανάπτυξης δίνει ακόμη μεγαλύτερη αξία στις Τέχνες και προχωρά σε περαιτέρω αύξηση των ωρών των μαθημάτων Τέχνης (μεταρρύθμιση **La Buona scuola**). Η Ιταλία βλέπετε ακολουθεί το παράδειγμα χωρών όπως η Γερμανία, η Αυστρία, το Βέλγιο όπου το μάθημα των Εικαστικών Τεχνών στα σχολεία έχει ίσο ρόλο και αξία με άλλα μαθήματα και το πράττει υιοθετώντας την άποψη ότι αυτό έχει συμβάλει στην οικονομική τους ανάπτυξη. Αντίθετα στη χώρα μας, με την προτεινόμενη αναδιάρθρωση των σχολείων, αγνοούνται αντί να ληφθούν σοβαρά υπόψη όλα όσα παγκόσμια διεθνείς οργανισμοί, μελέτες και έρευνες προτείνουν.

Επιπλέον, με πρόσχημα την οικονομική δυσχέρεια, το υπουργείο παιδείας δείχνει να

συγχέει τις Καλές Τέχνες με τις εικαστικές – οπτικές τεχνικές και να αναθέτει σε ανειδίκευτους την Εικαστική Αγωγή επιβάλλοντας ζημιολογικές συντεχνιακές απόψεις ως εκπαιδευτικές πολιτικές που τείνουν να διαβρώσουν ότι πιο σημαντικό διέκρινε τη χώρα μας: την Τέχνη. Αυτό μάλιστα συμβαίνει το 2016, στο έτος Αριστοτέλη που αποδίδει τη σοφία «*ἔν τε ταῖς τέχνηαις τοῖς ἀκριβεστάτοις*» (Ἡθικά Νικομάχεια 1140-1141), στο έτος που το υπουργείο πολιτισμού αφιερώνει στα 100 χρόνια από τη γέννηση του Γιάννη Μόραλη. Η υπουργική απόφαση ανάθεσης των εικαστικών σε άλλες ειδικότητες παρουσιάστηκε ως συνέπεια γνωμοδοτήσεων του Ινστιτούτου Εκπαιδευτικής Πολιτικής (Ι.Ε.Π) που όμως δεν δείχνουν να στηρίζονται σε παιδαγωγικά ή άλλα κριτήρια. Εγείρεται λοιπόν το ερώτημα αν η απόφαση ανάθεσης στηρίζεται εξ ολοκλήρου στην υπηρεσιακή μορφή *αυθεντίας* κάθε υπουργού που δύναται να ορίζει (κατά το δοκούν) την αντιστοιχία των διδασκόμενων μαθημάτων με τους κλάδους – ειδικότητες των εκπαιδευτικών σε πρώτη (α') και δεύτερη (β') ανάθεση (ν.4186 /2013). Ακόμη χειρότερη είναι η πρόθεση του υπουργείου για επαναφορά της δυνατότητας τρίτης ανάθεσης σε οποιοδήποτε μάθημα με οποιοδήποτε πρόσχημα. Δείχνει ως το υπουργείο παιδείας να επιθυμεί να επαναφέρει και να εφαρμόσει όλους τους καταστροφικούς νόμους και αποφάσεις για την παιδεία των τελευταίων 6 ετών και να αναθέσει τη διδακτική μαθημάτων όχι σε απόφοιτους ΑΕΙ αλλά σε όσους έχουν μια απλή βεβαίωση συμμετοχής σε μια κάποια ημερίδα. Με τις αντιεπιστημονικές αποφάσεις του και τις πρόσφατες δηλώσεις του το υπουργείο δείχνει να υπονομεύει την εγκυρότητα του δημόσιου σχολείου και αδιαφορώντας για την ποιότητα της δημόσιας εκπαίδευσης να σπρώχνει τους γονείς στην ιδιωτική εκπαίδευση και τα εξωσχολικά δημιουργικά εργαστήρια.

Σύμφωνα με τα παραπάνω, το υπουργείο παιδείας, εάν πράγματι επιθυμεί ένα νέο ποιοτικό δημόσιο σχολείο και μια αιεφόρο ανάπτυξη πρέπει να προστατεύει, να καλλιεργεί και να προάγει τις Εικαστικές Τέχνες μέσω της δημόσιας εκπαίδευσης. Πρέπει επίσης να σεβαστεί τον πολιτισμό της χώρας μας και την επιτακτική από τους καιρούς ανάγκη, για σωστή και επιστημονικά έγκυρη εικαστική παιδεία των νέων και γι αυτό πρέπει να θεσμοθετεί λαμβάνοντας υπόψη του σύγχρονες θέσεις επίσημων επιστημονικών διεθνών φορέων αλλά και τοπικών, όπως της Ένωσης Εκπαιδευτικών Εικαστικών Μαθημάτων, του Ν.Π.Δ.Δ. Επιμελητήριο Εικαστικών Τεχνών Ελλάδας και:

- να αναθέσει αποκλειστικά και μόνο σε εικαστικούς καλλιτέχνες, απόφοιτους Σχολών Καλών Τεχνών εικαστικής κατεύθυνσης (ημεδαπής ή ισότιμων αλλοδαπής) με παιδαγωγική επάρκεια, το μάθημα των Εικαστικών στο Δημοτικό και στο Γυμνάσιο και να αποσύρει την πρόσφατη απόφαση αναθέσεων.
- να στηρίξει επιτέλους το πάγιο και διαχρονικό αίτημα για επίσημο χαρακτηρισμό του μαθήματος των εικαστικών ως εργαστηριακό.
- να θεσπίσει τη δημιουργία και λειτουργία εργαστηρίων για το μάθημα των εικαστικών τεχνών στα σχολεία.
- να προχωρήσει στην ίδρυση Καλλιτεχνικών σχολείων σε όλες τις πόλεις.
- να προχωρήσει σε αύξηση των ωρών διδασκαλίας των Εικαστικών στα σχολεία.

Για το ΔΣ

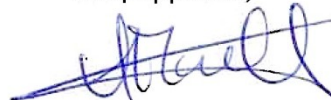
Η Πρόεδρος

Ευδοκία Παπαγεωργίου

Η Γραμματέας

Άννα Παρίση

αναφορές – ενδεικτική βιβλιογραφία

- ΑΣΕΠ θέματα ΠΕ18 (Γραφικών Τεχνών, Διακοσμητών κλπ)
<http://edu.klimaka.gr/edufiles/ASEP/2009/ASEP-4P-2009-THEMATATA-PE1801-GNVSTIKO-ISTORIA-TEXNVN-KLIMAKA.pdf>
- ΑΣΕΠ προκήρυξη ΠΕ18, 4Π/2008 ΦΕΚ 531/15-10-2008
https://www.asep.gr/asep/site/home/Tabs/Apotelesmata+diagonismon/result_sk/ASEP/1785.cs_p
- ΑΣΕΠ Θέματα πε70 δασκάλων
<http://edu.klimaka.gr/asep-anakoinvseis/exetastea-ylh-asep/28-asep-ylh-daskaloi-pe70.html>
- ΑΣΕΠ Θέματα πε70
https://www.asep.gr/asep/site/home/Tabs/Apotelesmata+diagonismon/result_sk/ASEP/1785.cs

- <http://edu.klimaka.gr/asep-anakoinvseis/exetastea-ylh-asep/39-asep-ylh-kallitechnikwn-pe08.html>
- https://www.asep.gr/asep/site/home/Tabs/Apotelesmata+diagonismon/result_sk/ASEP/1785.cs
- **Δίκτυο Ευρυδίκη (2009)**, «Arts and Cultural Education at School in Europe». http://eacea.ec.europa.eu/education/eurydice/thematic_reports_en.php#2009)
- **PCAH** (President's Committee on Arts and Humanities). (2011). *Reinvesting in Arts Education: Winning America's Future Through Creative Schools*. Washington DC: Knight Foundation. Ανακτήθηκε από: <http://www.pcah.gov/resources/re-investing-through-arts-educationwinning-americas-future-through-creative-schools>
- **Πρώτη Παγκόσμια Διάσκεψη της UNESCO για την Καλλιτεχνική Εκπαίδευση** First World Conference on Arts Education - Building Creative Capacities for the 21st Century, 6-9 March 2006, **Lisbon, Portugal** (<http://www.unesco.org/new/en/culture/themes/creativity/arts-education/world-conferences/2006-lisbon/>)
- **Δεύτερη Παγκόσμια Διάσκεψη της UNESCO για την Καλλιτεχνική Εκπαίδευση (Σεούλ 2010) (Second World Conference on Arts Education: Goals for the Development of Arts Education)** <http://www.unesco.org/new/en/culture/themes/creativity/arts-education/world-conferences/2010-seoul/>
- Βάος, Α. (2008). *Ζητήματα διδακτικής των εικαστικών τεχνών*. Αθήνα: Τόπος.
- Βάος, Α. (2000). *Εικαστική αγωγή στην ελληνική εκπαίδευση. Ιστορική αναδρομή- προσεγγίσεις στη διδασκαλία της τέχνης*. Αθήνα: Ελληνικά Γράμματα.
- Campbell, L., Campbell, B., & Dickinson, D. (1996/1999). *Teaching and learning through multiple intelligences (2nd ed.)*. Boston, Massachusetts: Allyn and Bacon.
- Charman, L. (1993). *Διδακτική της τέχνης. Προσεγγίσεις στην καλλιτεχνική αγωγή*. Αθήνα: Νεφέλη.
- Efland, A. D. (2002). *Art and cognition: Integrating the visual arts in the curriculum*. New York: Teachers College Press.
- Eisner, E. (1972). *Educating artistic vision*. New York: Macmillan Publishing Co.
- Eisner, E. (2002). *The arts and the creation of mind*. New Haven & London: Yale University Press.
- Epstein, A. & Τρίμη, Ε. (2005). *Εικαστικές τέχνες και μικρά παιδιά. Ενισχύοντας τους μικρούς καλλιτέχνες*. Αθήνα: Τυπωθήτω – Γιώργος Δαρδανός.
- Gardner, H. (1989). *Zero-Based Arts Education: An introduction to Arts PROPEL, Studies in Art Education*
- Gombrich, E. H. (1998). *Το χρονικό της τέχνης*. Αθήνα: ΜΙΕΤ
- La buona scuola <https://labuonascuola.gov.it/>
- Μουρίκη, Α. (2003). *Μεταμορφώσεις της αισθητικής*. Αθήνα: Νεφέλη
- Παιδαγωγικό Ινστιτούτο & Ε.Σ.Π.Α. «Μείζον Πρόγραμμα Επιμόρφωσης». (2011). *Βασικό Επιμορφωτικό Υλικό: Τόμος Γ. «Αξιοποίηση των Τεχνών στην Εκπαίδευση»*. Αθήνα: Παιδαγωγικό Ινστιτούτο.
- Ρόμπινσον, Κ. (1999). *Οι τέχνες στα σχολεία, αρχές, πρακτικές, προβλέψεις*. Αθήνα: Καστανιώτης.
- Σταματοπούλου, Δ. (1998). *Αισθητική καλλιέργεια και μορφές έκφρασης των νηπίων*. Αθήνα: Καστανιώτη.
- Schirrmacher, R. (1998). *Τέχνη και δημιουργική ανάπτυξη των παιδιών*. Αθήνα: ΙΩΝ

Για το ΔΣ

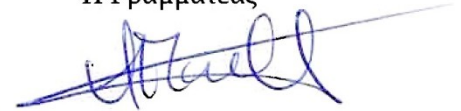
Η Πρόεδρος

Ευδοκία Παπαγεωργίου

Η Γραμματέας

Άννα Παρίση